

PRIJÍMACIE POHOVORY

Hudobno-dramatický odbor, povinné texty

1.kolo - chlapci aj dievčatá

I.Krasko - Pieseň

M.Rázusová-Martáková – Škola

D.Hevier – Buvirozprávka o blche

2.kolo - chlapci – postavy – Tom, Kocúr

dievčatá – postavy – Becky, Alica

IVAN KRASKO - PIESEŇ

Zrála, plála rudá ruža,

prekvitala ...

Tá, čo jediné len mala,

všetko, všetko z lásky dala,

ani za tým neplakala,

neplakala.

A ten ľahký, dať čo váhal

za to drahé, ktoré zhabal,

predsa potom horko plakal,

horko plakal ...

Neveril, a neveriaci mnohé skúsi ...

Srdce rozbil v drobné kusy,

ale život – žiť sa musí

pre človeka.

Letia, letia divé husi

do ďaleka ...

MÁRIA RÁZUSOVÁ - MARTÁKOVÁ - ŠKOLA

Slnce páli, nebo žiari –
Vrabce sedia na konári,
Robia krik, až v ušiach hučí :
to mať syna lietat' učí.

„Pozor, synček, na mňa hľad'!
Takto sa pust'!“ volá mať.
„Ani za svet!“ vrieska Čimčim,
„zabijem sa, dokaličím!“

„Nič sa neboj, rozpni krielka,
veď to nie je výška veľká!
Hlávku takto, nôžky tak! ...“
„Juj, nie! Ja... ja... nie som vták!“

„Čože nie si?“ kričí mati.
„Nie som vták! – „No počkaj, dám ti!...“
Tak na radosť susedom
Čuť ich spor až na priedom.

Lenže mať má svoju vôľu :
Drgne synka – ten bác dolu,
a jak padal z bidielka,
chytro rozpäl krídelká.

A už letí v krivej čiare
na zem, na ker, na konáre
a mať za ním krúti zrak:
„Vidíš, syn môj!... Budeš vták!“

DANIEL HEVIER – BUVIROZPRÁVKA PRE

BLCHU /úryvok/

Bola raz jedna – s prepáčením, blcha.

Možno sa čudujete, že vám rozprávam o blche. Ale aj blcha je božie stvorenie, aj ona si zaslúži rozprávku.

Po cestách sa potíkala, kolená si otíkala. A viete, aké nepríjemné to bolo: tých kolien mala až šestoro!

- To je život, to je život, - vzdychala si blcha. – Blcha nemá domov, nemá byt, len na holom musí žiť...

- Kto musí, kto nemusí, - ozval sa zo zeme škodoradostný hlások.

Pozrie sa blcha lepšie a tam stojí – ďalšia blcha.

- A čože, čože, suseda, - prihovorila sa blcha blche. – Vy ste nebudaj zdedili vilu? Alebo bývate v hoteli Carlton?

- A veruže bývam, - povedala blcha blche. (Bola mimoriadne nepríjemná a protivná.) – Teraz som si vyšla na prechádzku, ale keď sa mi zachce, skočím doň...

- Čo o to: skok do výšky nám, blchám, ide dobre. Len či nevyskakujete privysoko, - povedala blcha blche.

Druhá blcha už nepovedala ani slova. Len tam tak stála a stála, a zrazu zapišťala: - Už mi to ide! Môj hotel sa blíži!

- Akože! – povedala blcha blche. – Vari je ten váš hotel na kolieskach?

- Nie na kolieskach, ale na labách, milá moja... – zasmiala sa blcha blche.

Blížil sa k nim veľký čierny pes. Keď ho tá protivná blcha zbadala, urobila skok! – a pristála mu na chrbte.

- Tej sa dobre vyskakuje, keď má na čo, - vzdychla si naša blcha a zosmutnela.

Potom však vyskočila na rovné nohy (a mala ich, ako vravím šesť) a zvolala: - Aj ja si nájdem taký hotel na psích labách!

A pustila sa do hľadania. A predstavte si, vysnorila jedno psisko, čo mal uši k sebe blízko. Volal sa Dunčo a bol biely a chlpatý.

- Ó, to je aj s vyhrievaním! – zvyškla blcha a bola šťastná ako blcha.

Vyskočila si na milého Dunča a už sa jej nestriasol. Chodila s ním všade, aj tuto, aj tade...

MARK TWAIN - TOM SAWYER

/ Dramatizácia – Mirka Čibenková/

- TOM: Becky, pustili ťa?
- BECKY: Ku kamarátke.
- TOM: Nezáleží... ideme k rieke?
- BECKY: Ja by som išla, Tom, ale o pol hodiny musím byť doma.
- TOM: Tak skoro?
- BECKY: Inak by ma nepustili.
- TOM: Nemohla si ich uhovoriť?
- BECKY: Nechceli ma vôbec pustiť.
- TOM: Niečo si si vymyslieť mohla.
- BECKY: Majú strach, keď som dlho preč.
- TOM: Čo si malá, alebo čo?
- BECKY: Tom! Ty sa hneváš? ... Hneváš sa?
- TOM: Nehnevám!... Iba som sa tešil, že pôjdeme spolu k rieke... budeme pozerat', ako plávajú svetlá...ále, ... na figu všetko...
- BECKY,TOM /súčasne/: Niečo som ti priniesla/-ol/. Nechceš dar?
- TOM: Asi sme zaľúbení.
- BECKY: Prečo?
- TOM: Teta Polly vravieva, že keď dvaja ľudia hovoria naraz to isté, sú iste zaľúbení.
- BECKY: /vytiahne pastelky/ Keď tak rád maľuješ.
- TOM: Ďakujem. Ja som ti... ale zatvor oči!
- /Becky zavrie oči, Tom vytiahne škatuľku, potom rýchlo Becky pobožká. Tá chce protestovať, ale nestihne, lebo už má v ruke Tomov dar – roháča./
- BECKY: /zhrozene zareve/ To lezie! Chrobák!
- TOM: No, roháč.
- BECKY: Daj ho preč, Tom!
- TOM: Prečo?
- BECKY: Daj ho preč, rýchlo! Aúúúúú!
- TOM: Neboj sa, veď ťa má rád!
- BECKY: Nemá! Tom!..... Chrobáky nenávidím najväčšmi na svete!
- TOM: Ale ja ich mám rád!

LEWIS CARROLL - ALICA V KRAJINE ZÁZRAKOV

KOCÚR: (prikradne sa k Alici) Hej!

ALICA: Je tu niekto?

KOCÚR: (v rozpakoch sa obzerá) Asi áno... Počul som nejaký hlas, čo sa pýtal: „je tu niekto?“

ALICA: To som bola ja.

KOCÚR: Tak vidíš, že to vieš. Načo sa potom pýtaš?

ALICA: Chcela som len vedieť, kde som...

KOCÚR: Óóó! Tak to si položila nesprávnu otázku. Mala si sa opýtať: „kde som?“

Počuješ, ako to znie? Kde som? KDE som? Kde SOM? Je to úplne iné, ako keď sa opýtaš – JE TU NIEKTO? Okrem toho – mám pekné pazúriky?

ALICA: (zúfalo) Lenže ja neviem, kde som sa ocitla a kam mám ísť. Stretla som

Bieleho Králiku, Ovcu, Vtáka Dodo, Myš, Papagája – samé zvláštne zvieratá.

KOCÚR: Tu ešte zažiješ kopu zvláštnych vecí.

ALICA: Lenže všetky tie zvieratá rozprávali.

KOCÚR: A ty nerozprávaš?

ALICA: Rozprávam, ale...

KOCÚR: Tak nechápem, čo je na tom zvláštne. Ak by si stretla zvieratá, čo nerozprávajú, potom by si sa mohla čudovať. Nerozumela by si im ani ň. Ale možno by si si s nimi mohla dopisovať... Máš predsa dve ruky. Jednu krajnú a druhú tiež krajnú. Lenže v porovnaní s takou chobotnicou – ozaj, vieš, že chobotnica dokáže naraz napísať desať listov? ...Tej sa teda žije...

ALICA: Vedel by mi niekto povedať, čo mám teraz robiť?

KOCÚR: Určite, len treba takého nájsť.

ALICA: Ale kde? Kde ho mám hľadať?

KOCÚR: Niečo si sa pýtala?

ALICA: Áno, chcem vedieť, kam mám teraz ísť.

KOCÚR: Možno by si mohla ísť ku Klobúčnikovi. Práve olovrantuje s Aprílovým Zajacom a Plchom.

ALICA: Už bežím. A dúfam, že aspoň s nimi sa bude dať rozumne hovoriť.